

Mestre, quina toquem?

OPINIÓ

LA PERSPECTIVA DE TENIR UN GOVERN VALENCIÀ APARENTMENT NOU PERÒ QUE ACABE TOCANT LA MATEIXA TONADETA DE SEMPRE, ENCARA QUE VAJA UNA MICA MENYS CARREGADA DE BOMBO, RESULTA PARTICULARMENT INQUIETANT

Quan passen les eleccions que a escala local se celebren el dia 24 de maig a tot el territori espanyol i que, a més, convoquen balears i valencians a triar noves Corts i Governos autonòmics, el panorama polític haurà canviat de manera no menyspreable pertot arreu. Però, sobretot, a hores d'ara tots tenim quimera que serà al País Valencià on els canvis poden ser més grans i on és molt possible que, tant en una majoria de ciutats mitjanes i grans com a escala autonòmica, el bac electoral que li espera al Partit Popular siga un d'aquells que tenen les dimensions suficients perquè el bategem com a "històric". A la Generalitat valenciana, hi hauria per primera vegada en molt de temps la possibilitat de bastir majories a partir de "forces progressistes". Òbviament, estem parlant de partits polítics (PSPV, Podem, Compromís, EUPV) molt diferents i que no estan d'acord en moltes coses. Tanmateix, ningú no dubta que, d'una manera o una altra, cas que efectivament aquestes noves majories siguen possibles, es traduiran en la formació de Governos progressistes que faran fora el Partit Popular. La qüestió és, una vegada liquidada aquesta primera etapa, què pensen fer les forces de l'actual oposició d'esquerres perquè el qualificatiu d'"històric" acabe descrivint un canvi de polítiques i no quede aigualit ben ràpidament?

Les pedretes que van deixant per mostrar el camí els representants de PSPV, Compromís, EUPV o Podem, de moment, no conviden a l'optimisme. És ben cert que quan arribaran al poder es trobaran les caixes buides i una Generalitat que afegeix a la fallida econòmica un grau de corcat ins-

ANDRÉS
BOIX PALOP
@Andres_Boix

titucional difícilment igualable. El professor Joan Romero ha conceptuat brillantment, doncs, que la primera tasca que pertoca al nou Govern és desenrutar. Tanmateix, fer neteja no serà suficient ni tan sols per salvar la Generalitat Valenciana d'una efectiva desaparició funcional com a ens d'autogovern. Si es vol que el Consell siga alguna cosa més que l'*encarregat* dels Governos de Madrid per gestionar els serveis públics de la manera com li ho manen des de la capital de l'Estat i amb els diners que li assignen, caldrà, a més de desenrutar, establir un programa ambiciós de reforma institucional a tots els nivells que, de moment, sembla que ningú no té previst. "Assaltar els cels" o simplement ajocar-se al xicotet i nostrat *infern* que pot ser la gestió dels afers públics valencians en temps d'ingressos que cobreixen només dos terços del presupost ordinari sembla que ja és una

tasca prou feixuga, tots estan massa ocupats i llavors han deixat per un altre dia aquesta qüestió tan poc emocionant encara que essencial. Confitem que no ens penedirem a partir del 25 de maig.

Més important encara que aconseguir que la Generalitat Valenciana pugua ser una eina funcional per millorar les condicions de vida dels valencians en compte del zombi institucional actual és aprofitar aquesta conversió per fer polítiques diferenciades de les que durant les últimes dues dècades han portat el País Valencià a la ruïna econòmica –per la via d'una salvatge terciarització en activitats de baix rendiment que requereixen personal molt poc qualificat– i a la degradació social –amb mesures sociòpates i de segregació a dojo; l'exemple del model educatiu del PP és paradigmàtic.

De moment, però, les propostes de l'oposició valenciana que ens il·lustren sobre canvis concrets i tangibles en la política fiscal, social, educativa, de planificació territorial, etc. han estat ben modestes i, quan han aparegut, molt poc valentes. Sembla que tants anys de paradigma conservador han acabat convenent fins i tot els seus rivals, i malgrat les evidències que fan palès que el model actual és manifestament millorable, que el marge de maniobra és reduït i que allunyar-se'n massa és perillós o, si més no, electoralment gens recomanable. La perspectiva de tenir un Govern valencià aparentment nou però que acabe tocant la mateixa tonadeta de sempre, encara que vaja una mica menys carregada de bombo, resulta particularment inquietant i, malauradament, no és del tot inversemblant.

Professor de dret administratiu a la Universitat de València